Извор

ЛИСТ УЧЕНИКА ОШ „9.ОКТОБАР“ ПРОКУПЉЕ • ШК. 2013/2014 • БРОЈ 4 • ЈАНУАР 2014.

**КО ДОВИЈЕК ЖИВИ,
ИМАО СЕ РАШТА И РОДИТИ**

Петар II Петровић Његош (1813-1851)

Драги другари,

Прође лето, безбрижно ленчарење и уживање у хладовини док Сунце немилосрдно пржи и расипа своје зраке. Сложићете се, верујем, доста је било! Ево нас поново у школи, у нашем заједничком царству где влада љубав, другарство, гед се учи и стичу вредна знања за даљи живот.

Прослависмо педесет година од формирања овог здања 28. јуна 2013. године. Желим вам да се на следећем јубилеју чује и ваше име, да будете чувени, познати и цењени у научним областима које волите !

Јелена Зафировић 8/5

Ево да се огласим и ја, Тијана Митић.
Са новим почетком школске годин стиже и нови Дан наше школе, 9. октобар.
Уобичајено, у сали биоскопа "Топлица" пригодним програмом прослависмо и овај важан дан за све нас, ђаке и раднике ове школе.

Шта бих испричала странцу о својој школи

Свака школа крије нешто за себе, па тако и моја школа “9. ОКТОБАР”. Та школа је у мојим мислима једно велико царство ђака, знања и маште. Ко год да дође са стране у моју школу, сви би га срдачно прихватили и заволели.

Самим уласком на мермерне степенице наше школе, поред тебе пролазе разна насмејана лица, наставници који крију чудесна знања и пробуде код сваког ученика радозналост. Седећи сваког дана у клупи ми идемо на пут око света, видимо разне пределе, чудесне реке. Решавамо квадратне једначине и певамо лепе песме. Кроз књигу упознајемо најмоћније владаре света и њихова освајања у историји. Гледамо кроз прозор високе јеле, које се нижу низ школски парк, децу која с радошћу играју фудбал, кошарку и одбојку на теренима и заљубљујемо се на први поглед. О, ти странче, ти и не знаш шта се крије у просторијама наше школе! Још пре педесет година, када је ова школа настала, топлички ђаци кренули су марљиво да раде, уче и стичу нова знања. Увек би са осећањем певали, глумили, рецитовали на приредбама, увек би се радосна песма орила и увек би сви заједно гледали у будућност. Данас су толики ђаци изашли из те школе и кренули својим путем и постали неко и нешто. Чаробни сплет песама и игара улепшавали су живот сваког ученика и наставника наше школе. Са страница књиге из наше библиотеке, маштали бисмо о Алиси из земље чуда и путовали би са хајдуцима кроз шуме и планине. На доњем спрату наше школе, могао би видети многе трофеје и дипломе које су наши ученици освајали поносно, као и наша школа. Толико данас важних људи је научило да пише и броји уз помоћ наших милих и драгих учитељица, а слога је одржала јединство ове школе.

Хеј, ти странче, када дођеш једном у нашу школу, волела бих да је памтиш по добрим и дружељубивим ђацима, а можда и стекнеш неког друга. Посебно бих волела да је памтиш по лепим ружама и летњиковцу у нашем школском парку, а до тада, срећно странче!

Лидија Стевић 7/3

„Знање је благо које свог власника свуда прати“

Туга петака за учитељицом је неминовна на почетку сваке школске године што је својим радовима показала и ова генерација.

Ђак петак

Док сам у нижим разредима била
учитељица моја све ми је тајне открила.
Тајну слова, рачуна, природе и друштва
лепог понашања, другарства и слоге,
научила је она нас многе.
Сада пуно наставника на дан прође,
кроз учионицу као вихор мисли лете
и просто се запитам какво сам ја дете.
Хоћи ли моћи све предмете да научим,
хоћу ли стићи и мало да се играм
и зато свакодневно све од себе дам.
Верујем да ћу успети као ђак петак
да ћу и даље и одлична бити
а тада своју срећу нећу крити.

Катарина Кодрић 5-4

Учитељица драга

У једној земљи, у једном граду,
с поносом причам да једна жена
увек весела, усправна и насмејана
гордо у нашој учионици стоји!
Учитељица Биљана жена је дивна,
уз осмех је ту да нам знање пружи
да нам лепу реч увек упути
да нас научи да не будемо крути.
Математика, српски, припода и друштво
и нису нека за нас велика фора,
али учити се заиста знамо мора.
Сада, као ђаци, прави петаци
учимо много теже и више
али сећање на прва слова
никада се не брише.

Мирјана Ранђеловић 5/5

Моја учитељица

Хвала вам учитељице драга
За време које сте провели с нама
Ми нисмо могли пожелети више,
Све ружно што се десило
Нека се као гумицом брише.
Памти се лепо проведено,
Незаборавно време са вама
Које ће увек остати у нама.

Александра Јокић 5-5

Моја учитељица

Да пишем прва писана слова,
да рачун сваки добро знам
научила ме је учитељица драга
и учинила да пређем преко прага.
Хвала јој на свему што нам је дала
што нас је храбрила, подизала и
тешила када би јединица „ пала“.
Сада сам ђак петак,
али учитељице се радо сетим
и као птица могу да полетим.

Марјан Ђорђевић 5-4

„Нико на свету није јачи од човека који зна“

Другарство нас спаја, дружећи се учимо, уважавамо се и међусобно поштујемо. делимо ужину али и знања која стичемо у школи. Само тако растемо у праве људе.

Педесет генерација ученика одрасло је и сазревало у нашој школи, стицало знања а изнад свега учило школу живота како да постану добри и поштени људи, како да поштују најузвишеније вредности и врлине. А наши учитељи и наставници трудили су се да их науче како да уче, да им пренесу знања која ће постати добар темељ за њихово будуће образовање. Уверена сам да смо у томе успели, јер о томе сведоче бројна признања, награде, пехари и дипломе на које смо веома поносни. Важно је да је педесет генерације стасавало под будним оком врсних педагога где су се учили солидарности, поштењу и другарству. Школске клупе чувају тајне, њихова имена стидљиво записана са првим љубавним порукама.

Другарство

Другарство је најлепши део живота
јер га прати младост, љубав и чистота!
Сутра, када се растанемо,
када на пут свој свако крене
остаће вечне школске успомене.
Живот нам нуди нова искушења
али ми смо јаки јер имамо наде!
Морамо се одлучно борити,
чувати дубоко у срцима све успомене
да нам нико срећу не украде!
Зато, кренимо у нове походе живота,
нек нас прати срећа, љубав и доброта!
Све што је лепо нека вечно траје
верујмо у себе и у наше сигурно даље.

Тијана Митић 8-4

Школа без насиља

У мојој школи, друг дуга воли,
ту се љубав рађа од меда слађа.
Учимо у школи да се свако воли,
да се дружимо и не вучемо
и не помишљамо да се тучемо.
Молим другаре да забораве на шамаре
и да мирис цвећа најлепше среће
око школе и сада увек облеће.
Поручујем друговима
да је моја школа мила,
да као пример буде свима
да престану с насиљима.

Илија Мијачић 5-2

Песма о одељењу

Нас двадесеторо у мом одељењу има,
тесно није,удобно и лепо је свима.
Кад сам тужна, усамљена и сама седим
Милица је ту да живост унесе
и не да ми никад да се једим.
Ја сам одговорна и заиста сам ученица права
која никада на часу не дрема и не спава.
Лазар узнемирено чека да звони и да изађу сва деца
како би очаран отишао са Владаном да пеца.
Ја са тешким ранцем сама кући крећем
и са сигурног пута никуда не скрећем.
Слушам савете и искуства резредне моје
која нас подједнако све саветује и учи,
да од нас праве људе створи увек се мучи.
Мислим да ћу добар човек и ђак бити
и да због тога своју срећу нећу крити.

Катарина Јоцић 5-4

Златни клавир

На почасном месту учионице моје,
седи један клавир у смокингу златне боје.
Краљица Јована свира на њему,
кад је чујем увек имам трему.
А он, као краљ на трону свом
предивну музику ствара он.
Клавир свира, мелодије се броје,
виолински и бас кључеви што кроје.
Нико лепше од Јоване
музику не свира
са златног клавира.

Илија Мијачић 5-2

СА ЛИТЕРАРНИХ КОНКУРСА

Удружење Топличана у Београду и организациони одбор Једанаестог видовданског Сабора у Концељу наградили су наше ученике јер су се њихови литерарни радови нашли међу најбољима у округу свих основних школа. на већ задате теме ученици су писали литерарне радове и заиста су били задовољни наградом. Уживаи су од 18-23. октобра 2013. године у Паралији, Слуну, обишли Метеоре и крстарили до острва Крф. Општи утисак сво троје: "Било је прелепо!"

Помињете ли бар понекад песника Рада Драинца?

Живимо у свету када је виртуелност постала саставни део нашег живота, у двадесет првом веку. Старе игре у којима су наши родитељи уживали и проводили своје детињство давно су изгубиле свој значај и свој траг. Скоро да се више и не виде деца на игралиштима... Свет се изменио као и старе добре навике. Данашње вредности се свакако разликују од некадашњих.

Да ли се сада сетимо ко је била Марија Кири, Томас Едисон или Рендген? Да ли знамо ко је био Радојко Јовановић или баш Раде Драинац?

Многи нису ни чули ово име, многи пак остају бледа лица при самом помену његовог имена, човека који свакако да је својим песмама оставио дубок траг на поетској позорници двадесетог века. Стварајући своју уметност у време Алексе Шантића, Милана Ракића и Стевана Раичковића био је,као и сви његови савременици, несхваћена песничка душа. Својим стиховима овај песник целовито је обележио ситуацију у којој се налазио и он сам, али и савремени човек – човек данашњице. Песме које је он написао пре много година свакако се односе на људе који данас живе, човека наше садашњости, али и будућности која нам по његовим речима открива само хладну перспективу времена у којем живимо. Људи не праве вредне ствари, већ живе у времену све већих мана и порока. Песме многих његових савременика, а свакако песме Рада Драинца, требало би да буду смернице и путокази којима се треба руководити, пут којим би требало корачати, визија коју би требало следити свакога дана. Овај мајстор песничких контраста био је један од оних емоционалних песника чија је поетска визија била, једном речју, отпор према атмосфери у којој је живео и стварао своја ремек – дела! Људима свога времена, онима који су знали да цене праве вредности живота, Драинац је био потреба, храна генерацијама које су га следиле, једне генерације која је из рата била гладна поезије исто толико колико је обичан човек био жељан хране. Драинац је био генерацији педесетих година епицентар од којег су се ширили њихове песничке мисли. Само један његов стих: „Ах, како је ипак тужно песник бити“ говори да је ипак био усамљена јединка као и сви уметници који дубоко у себи осећају да су сами, без игде икога, иако је око њих мноштво људи. Фантазија у његовој песми била је заоденута у реално рухо тако да га је сваки човек на овом свету могао разумети читајући неку од његових пеама. Иако се стиче утисак да је целога живота писао једну, једину песму, сваки његов стих носи једну скривену поуку коју би требало открити и следити. Његова поезија исповест је о једном животу, о једном човеку који је био један од највећих путника у нашој српској поезији.

Овај песник је за свога живота стално живео у бојазни да га се мало ко сећа, а још већи страх га је обузимао при помисли да ће га заборавити.

Својом поезијом, али и својим животом био је узор својим савременицима, а запитајмо се зашто многи од нас не знају ко је заправо био Раде Драинац и зашто се њега тако ретко сетимо?

Момчило Шубарић 8/5

СА ЛИТЕРАРНИХ КОНКУРСА

Помињете ли бар понекад песника Рада Драинца?

Откуд ти, Јована? Кажеш да си из Топлице. Чудо да си у Трбуњу, а да није месец мај. Обично ме се само тада сетите. И та ваша, ајде да кажем – наша, награда Драинац за поезију, коме се све даје. Упамти, један је Драинац Раде! И шта држиш то у руци? Да ниси новинар? Сувише си млада за новинара, а ја их не волим. Имају неку своју истину која мени не одговара. Дај ми да прочитам: " Када су 1899. године у селу Трбуњу у породици Јовановић добили сина Радојка, нису ни слутили да ће се уместо мотиком служити пером".

Заборавила си виолину. На њој сам радо свирао. Вероватно мислиш да је лакше држати перо него мотику. Грешиш. Сваки мој стих је дубока патња за завичајем, за женама, за жељом да ме за живота признају, за собом. Знам кад год крене ово ваше, извини – наше, никако да се навикнем, књижевно друштво, увек понесе и оне моје стихове: Глад ми је бескрајна а руке вечно празне.../Дао бих све а ништа немам или оне: Шљиве ранке, крушке караманке... Они им дођу као застава, а ја сам рекао да никоме нећу бити застава. Мада ми прија када ме зову небом Топлице.

Како гордо то изговарају, са пуно слободе. Лако. А мени је читав живот прошао у борби да докажем да он није утопија већ борба за ту исту, вама лако говорљиву, слободу. Ви је не видите исто, дубоку утонули у своју мекану фотељу, и ја, са напукле шкрипаве дрвене столице из прохладне подрумске собе. Ето разлога зашто је моја прва књига имала само три примерка, ето разлога зашто она данас више вреди него нечијих три хиљаде примерака. Тако се улази у вечност, Јована! Вечност не познаје пуне трбухе и масне браде! Најлепши стихови зру у највећој беди и патњи.

И боље је да ме памтите као бандита и песника, као боема и слободара, и да пред мојом бистом говорите јетке и бунтовничке стихове. Боље, јер да њих није ко зна да ли бих вам се упио у памет, и ко зна да ли бисте ви без мене данас били оно што јесте.

Добро је да си све записала што сам казао јер помињање Драинца јесте помињање слободе, помињање себе сама. Сећање на Драинца је борба против корова у поезији и у животу, борба против киселих вина у љубави, борба против лажи у пријатељствима. Зато поручи мојим Топличанима да ме се не сећају само кад им устребам.

Јована Красић 8/5

Ко не уме да воли, тај не уме да живи

Превише је ствари посвећено љубави да би просто било чудно а да не поверујемо да је љубав оно што покреће свет.

У овим годинама сигурно је свако од нас већ био заљубљен и сазнао шта значи волети и бити вољен. Сетите се како вам је било када вас је погледала вољена особа, у том тренутку сте помислили да је цео свет у вашим рукама, осећали сте се као да тај један поглед од секунд траје читаву вечност.

Због љубави људи су спремни на све јер љубав не познаје границе. Када некога волите, нико и ништа не може да вас спречи да учините нешто за ту особу.

Још као мали сусретали смо се са причама у којима се води борба имеђу љубави и зла у којима је, наравно, љубав увек побеђивала јер је јача од свега на свету. Љубав покреће свет, ствара нове људе, склапа пријатељства и спаја све људе и ствари.

У свему што се дешава и постоји налази се мотив љубави. Она је нешто што нам даје наду за новим почецима и одржава нас у животу хтели ми то или не. У сваком од нас постоји љубав која је код неких можда дубоко сакривена али ипак постоји јер смо сви ми настали из љубави. Љубав није стална па је зато и занимљива, чини живот динамичним и интересантним а изнад свега непредвидивим јер никада не знамо на чему смо.

Љубав има и своје лоше стране али њих ћемо занемарити. Волите и бићете вољени, јер љубав је формула за срећу!

Вања Миленковић 8/5

Шта значи волети? Волети је нешто посебно, нешто што не може речима да се опише.
Кад волимо ми живимо, ми имамо енергију која нам помаже да живимо. Једном речју, ми смо пуни осећања, ми смо “ЗАЉУБЉЕНИ”. А кад смо заљубљени тад је све лепо, весело, тада нас ништа не нервира, тада живимо животом за који само ми знамо.

У нашем животу, у нашем срцу се само одједном створи љубав. Љубав у нама изазива топлину, нежност па чак по некад и стидљивост. У свету љубави све нам је плаво, шарено, ведро, насмејано, у ствари, све је пуно осећања. Ми живимо за љубав. Када смо усамљени и тужни довољно је само да чујемо његов глас и да све постане другачије. Довољан је само један осмех, само један “кез” и све се мења. Пуни смо љубави, волимо и знамо зашта живимо. Једноставно, будимо се са осмехом на лицу, будимо се са још више љубави.

И на крају, схватам да су љубав и живот нешто зашта живимо и зашта се боримо.

Јована Красић 8/5

Осврнем се тако некад’ око себе. Погледам људе. Схватим да нису сви исти и да свако има другачија размишљања. Али, да живе, а да у њиховом свету не постоји љубав? Е,то не разумем.

Замишљам себе без љубави. То је као празан лист папира на коме ништа не пише. Не могу. Једноставно не могу. Љубав је нешто због чега живимо. Провести живот са вољеном особом је нешто непроценљиво. Без љубави,овај свет би био празан, непотпун. Ја,иако сам дете,иако можда не знам шта је љубав, ја волим. Сматрам да од детета нико не воли више. И лепше. И не дозвољавам да ме било шта спречи да волим. Без љубави се не може. Покушавам да сваки дан проведем са особама које волим, за које бих живот дала, јер се за сваку љубав треба жртвовати. Љубав обухвата и чежњу, и стрепњу, и радост и тугу. Мораш бити човек да би волео,И не смеш дозволити да те неко или нешто спречи. Као Земља без ваздуха,то је човек без љубави.

Многи ће рећи да је љубав само реч. Не слушајте их. Љубав су две речи, и живот препун радости и среће. Зато, волите, јер живот без љубави не постоји.

Ивана Богдановић 8/4

КО ДОВИЈЕК ЖИВИ, ИМАО СЕ РАШТА И РОДИТИ

Петар II Петровић Његош (1813-2013)

Ко два века живи и постоји у нашој књижевности
трећи век постојања сам му се отвара.

Петар II Петровић Његош
(1813-1851)

Његош као владар

Петар II Петровић Његош, за живота познат као владика Раде, био је црногорски песник, епископ и владар. Поставио је темеље модерне црногорске државе и објединио световну и духовну власт. Када му је стриц преминуо седамнаестогодишњи Раде Томов проглашен је зе митрополита црногорског. На Цетиње је донео стотине књига зе потребе цркве и школе. Пун енергије, жеље и снаге, овај духовни и световни владар крајем 1850. године одлази у Беч на лечење од туберкулозе од које и умире 1851. године. Сахрањен је у маузолеју на Ловћену, саграђеном 70-их година 20. века, где сада почивају посмртни остаци овог великог песника и државника.

Његош као писац

“О кукавно Српстбо угашено,
зла надживјех твоја свеколика,
А с најгорим хоћу да се борим!“

Поред напорних и одговорних државних послова Његош је налазио снаге и времена да се бави и књижевним радом. Пошто су му први учитељи били гуслари разумљиво је да су и његови књижевни првенци били под јаким утицајем народне јуначке песме. Најзначајнији период његовог књижевног стваралаштва је у време између 1845. и 1847. када је написао своја велика дела - Луча микрокозма - Горски вијенац и Лажни цар Шћепан Мали.

Тематика Горског вијенца

Основу Горског вијенца чини истрага потурица, историјски догађај који се одиграо у Црној Гори почетком 18. века. Потурице су били људи који су у страху од Турака, или привучени митом или обећањима прешли у ислам, стали на страну туђина и тако издали своју домовину.
Горски вијенац је писам у облику драме. Радња је сконцентрисана у три историјска догађаја, две скупштине и саме истраге.
Прва, тројичинданска скупштина одржава се на Ловћену где црногорски владари разговарају о „домаћем злу“ у „глухо доба ноћи“.
Друга скупштина одржава се на Цетињу у јесен исте године. Народ, жељан борбе против издајника и малодушника прекорева владику због његове неодлучности.

“Што је ово,ево неко доба
те су наше горе умучале,
не разлежу ратнијем клицима?
Почину ни рђа на оружје,
остаде ни земља без владарах!“

КО ДОВИЈЕК ЖИВИ, ИМАО СЕ РАШТА И РОДИТИ

Петар II Петровић Његош (1813-2013)

Народне масе потају основна снага у борбо против Тираније. Настаје мучно ћутање које представља судбоносни тренутак одлуке за борбу или чекање. Обузет заносом, владика Данило се одлучује за истрагу.

“Младо жито навијај класове,
пређе рока дошла ти је жетва!
Треаба служит чести и имену!
Нека буде борба непрестана,
нека буде што бити не може!
Удри за крст,за образ јуначки,
ко гођ паше свијетло оружје,
ко гођ срце чује у прсима!“

Његошев маузолеј на Ловћену

У владики Данилу мисао о истрази је постепено сазревала, да би на крају прерасла у чврсту одлуку. Осећајући одговорност пред судом историје, Данило је морао да иступи као световни поглавар.

Језик и стил Горског вијенца

Када је Његош стварао, код нас још није било књижевног језика јер је баш у то време Вук Караџић водио борбу. Зато је Његош морао сам да ствара свој песнички језик и стил. Он је то учинио у пуном складу са Вуковим идејама и схватањима. У стиху „да се вуци не преједу меса, да овчеца која не занесе своје руно у грам покрај пута“, користи алегорију. Мисли на српске кнезове и потез који народ мора да плати. Врло увредљиво се Селим везир односи према нороду. Сматра га стоком грдном када каже „да прегледам у младежи зуме“. Селим везир истиче да „јаки зуби и тврд орах сломе“, да је Црна Гора јака, али да мора да је покори турској власти.
Владика Данило достојансквено одговара „тврд је орах вођка чудновата, не сломих га ал зубе поломих. Црногорски народ је тврд и јак, могу покушати да га покоре али неће успети да га сломе. Послуживши се иронијом „спуштавах се ја низ ваше уже, умало се уже не претрже“ каже да је Турцима једном веровао и да се једва спасао.

Мелодија Његошевог десетерца је веома разноврсна, јер увек извире управо из исказаног садржаја. Данилов стих је у сталном смењивању темпа и мимике чиме је изражена емоционална усковитланост његових мисли о људског трагици. У том уздизању народног израза и стиха у виши уметнички облик управо и лежи крупна заслуга Његоша, тог највећег народног песника у књижевности наших народа.

О Његошу говорили, размишљали и писали Јелена Зафировић, Милош Спасковић, Николина Митровић, Душан Џипковић и Петар Драмићанин

У ЧАСТ СВЕТОМЕ САВИ

"Нека одступи од вас свађа,

завист, свака сјетна љубав

и неразуман дар,

а нека се скупе:

праведан суд, тачна пажња

и мерило правде

и тачност истине."

Свети Сава

Манастир Хиландар

Шуми чемпрес, хуче море
уз обалу Свете горе.
И мирише морска трава
из зидова старог Хиландара.
Ту вековима обилазе
ко уходе шумске стазе,
а монаси с кула мотре
историјског тога смотре.
Ту Симеон седе главе
мудром руком сина Саве
претаче све своје жеље
у житија и повеље.
Векова већ осам тако
тај Хиландар из даљине
представља срцима очи
домовине.

Теодора Спасић 5-4

Духовни отац свих Срба

Свети Сава није одувек био Свет. Није одувек био ни Сава. Рођен је у време када се Србија није звала Србија већ Рашка. Рођен је као принц. Родитељи су му били рашки владар жупан Немања и деспотица Ана. Али принц Растко није хтео да постане владар као његов отац. Изнад свега волео је бога и желео је свој живот да посвети њему. Зато је побегао на Свету Гору. Света Гора је монашка држава у Грчкој. Монаси су људи који су отишли од породице и посветили се Богу. Принц Растко је постао монах и тада је добио име Сава. Из љубави према Богу учинио је многа добра дела. Заједно са својим оцем обновио је манастир Хиландар на Светој Гори. Захваљујући њему и његов отац постао је монахг и светитељ и добио име Симеон. Замонашила се и Савина мајка и добила је име Анастасија. Захваљујући Светом Сави српска црква је постала самостална. Свети Сава је био њен први архиепископ.

Тијана Митић 8-4

Свети Сава-наш учитељ кроз живот

Поред многих дарова, којима је Бог обдарио народ српски налази се и име Светог Саве. Њему су посвећени храмови и школе, испеване песме, упућене молитве и запаљена кандила и свеће уз мирис тамјана. То је гледање наше душе у свет ослобођен од тела, спајање са Светим Савом, учитељем нашим. Свети Сава је учио и позивао свој народ да зједно са њим прослави Бога. У младости је одлучио да напусти овај свет и пође тежим путем,али сигурним и непогрешивим. Жудео је душом својом за светим олтарима али није ни слути да га по Божијој замисли чека сложенија и одговорнија служба. Није га интересовало ово тело од земље, променљиво и пролазно. Тражио је за себе оно што припада небеском царству, оно што ће делити са нама као житељима неба.

Светосавље је духовно огледало нашег живота у Богу. Оно је увек било најбољи показатељ наших позитивних и негативних тежњи. Ми уз њега живимо, хранимо се, дишемо и радујемо се.

Јана Стојановић 8-5

РАЗБИБРИГА

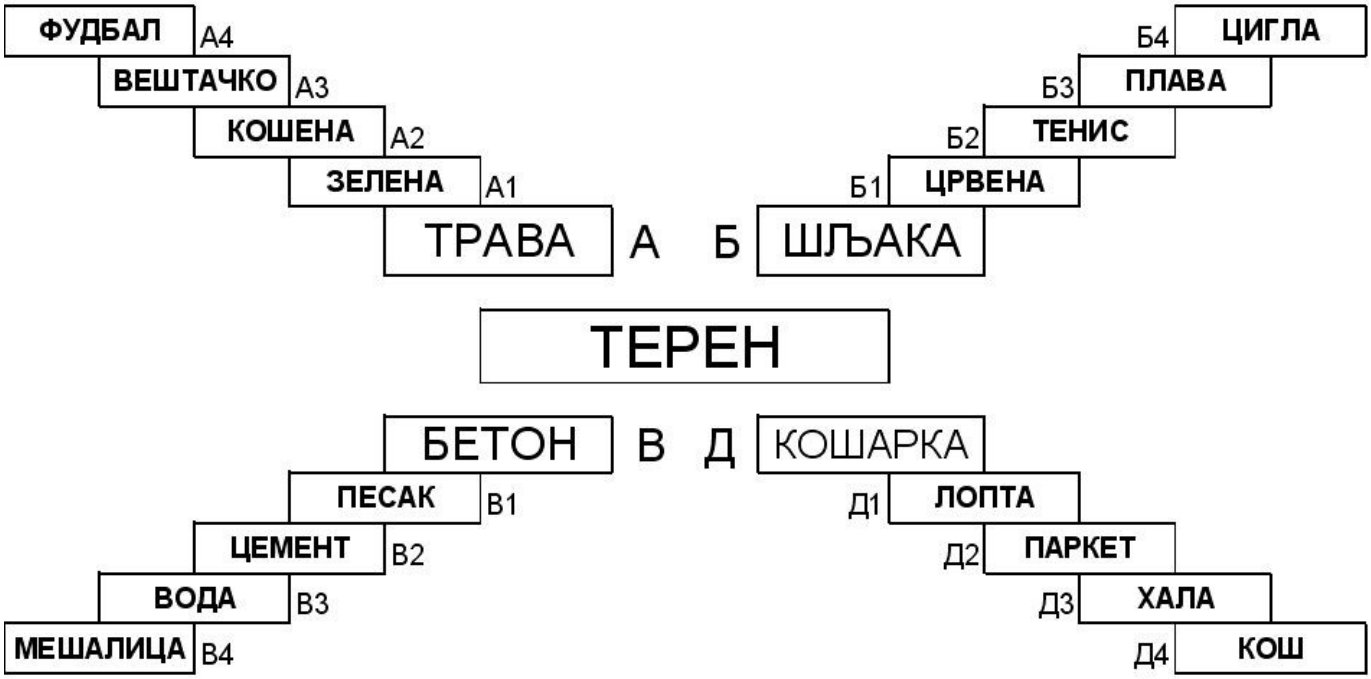

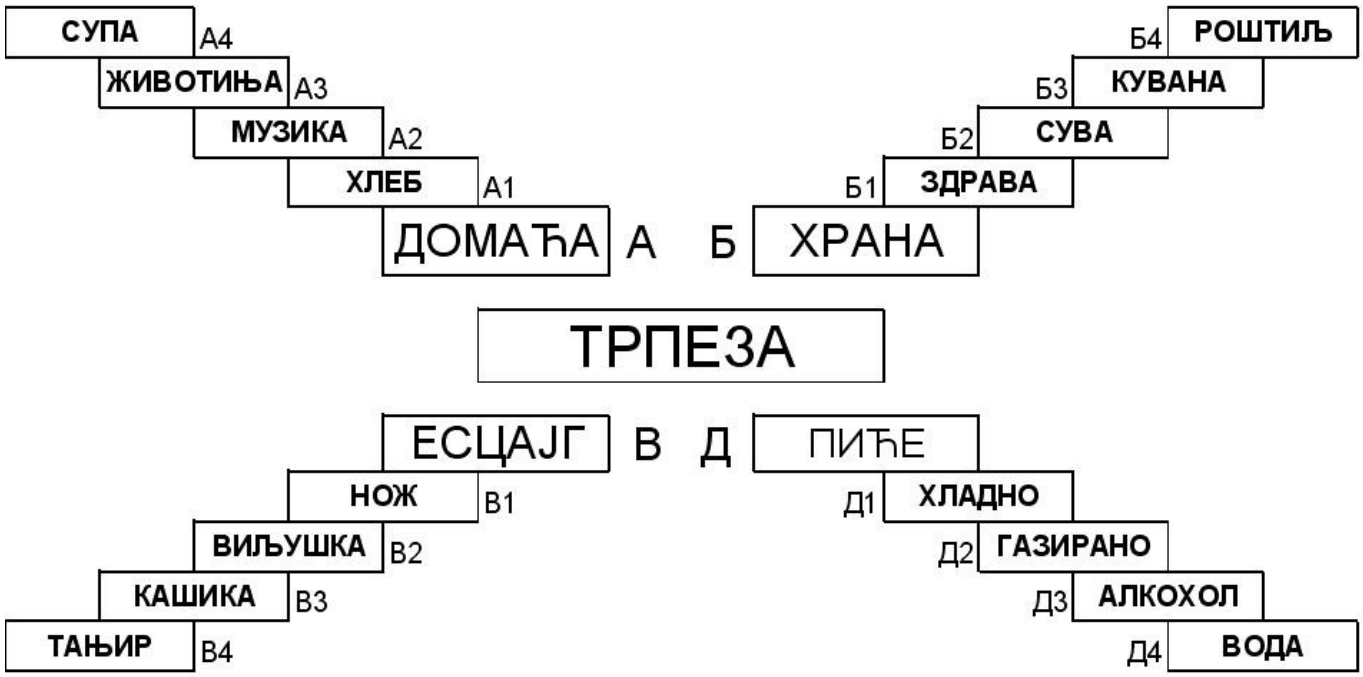

Загонетке

Два лонца,
четири заклопца.

(очи и капци)

Нит се рађа, нит умире,
мртвом главом воду
пије.

(сунђер)

Вукотићи вуку,
секутићи секу,
сам баћа превраћа,
низ крив поток обраћа.

(руке-зуби-језик-грло)

Дрвено тело,
гвоздени зуби,
камен прегризе.

(тестера)

На једну рупу уђеш,
на две изађеш.

(панталоне)

ИЗВОР • Лист ученика ОШ „9. октобар“ Прокупље • Број 4. • Излази два пута годишње • Уредник: Соња Миљковић • Избор ликовних радова: Бранко Вукајловић • Техничка реализација: Саша Стојановић • Ученици сарадници: Момчило Шубарић, Јелена Зафировић, Душан Ђипковић, Јована Красић, Вања Миленковић, Милош Спасковић, Николина Митровић, Јана Стојановић, Тијана Митић, Мирјана Ранђеловић, Теодора Спасић, Марјан Ђорђевић, Александра Јокић, Катарина Кодрић, Катарина Јоцић, Илија Мијачић, Наталија Булатовић, Милош Стевановић, Данијел Војиновић, Јована Цветковић, Тамара Алексић, Лидија Стевић, Ивана Богдановић.